

Sidste år meldte cirka 12.000 mennesker sig ud af folkekirken. Vi har i øjeblikket en lækage, som vi skal have stoppet hurtigst muligt. Biskopperne er tavse. Det er de som regel. De mener åbenbart, at vi skal tie udmeldingerne og alt muligt andet ihjel. Menighedsrådene virker heller ikke synderligt bekymrede. De har travlt med at vedligeholde ringmurene omkring kirkegårdene, som om de er bange for at de døde også skal stikke af. Aviserne kalder det udmeldinger af folkekirken. Jeg kalder det desertation. Folk stikker af fra en kamp mod materialismen og åndløsheden og gudløsheden, som de ikke burde forlade. Jo færre vi er tilbage for at gøre Danmark til et

kristent land, et land, hvor der er andet end velfærd og velholdte bygninger, jo sværere bliver det. Når jeg kører gennem landskabet og ser de smukke folkekirker, tænker jeg på dem som et bolværk. Her har vi bygget fæstninger mod meningsløsheden. Her har vi lavet bolværk, der skal holde meningsløsheden borte. Her har vi opført skanser mod egoismen og albuernes terrorisme. Prøv at sammenligne en dansk middelalderkirkes skønhed med en tankstation, med Remas, Kvicklys, Nettos og Faktas bygninger. Bare kirkens arkitektur viser, at der er blevet tænkt stort og smukt. Købekraftens bygninger kryber grimme langs jorden. Men bygningerne der

peger mod Gud, mod troen, håbet og kærligheden, er smukke som morgenrødens vinger. De fleste af de mennesker, der melder sig ud af folkekirken, gør det formodentlig for pengenes skyld. De vil spare sølle 3000 kr. om året. Men vi danskere mangler ikke penge. Vi mangler ånd. Og ved at desertere fra folkekirken, er man med til at gøre Danmark til et åndeligt uland. Et medlemskab af folkekirken er intet mindre end en synlig anerkendelse af at "der er mere". Der er mere bag alting end vi aner. Vand er ikke bare vand. Vand kan også blive til vin. Det viste Jesus i Kana. En jomfru er ikke bare en jomfru. En jomfru kan også

være en gravid jomfru. Det er Maria, Jesu mor, et eksempel på. To fisk og fem brød er ikke mad til et par stykker. Jesus demonstrerede at der er mere. Han bespiste flere tusinder med så lidt. Og hvad kan man bruge det til? Jo, der er altid mere i alting end man tror. Der er mere i ens elskede end man regner med. Man kan aldrig sige til vedkommende: jeg kender dig. Vel gør vi ej. Der er også mere i døden end vi bilder os ind. Der er liv. Guds søn opstod fra de døde. Et medlemskab af folkekirken er simpelt hen en proklamation af, at man ikke vil lade sig begrænse til udelukkende at basere sit liv på fornuft og logik. Folkeoplysningsforbundene, AOF, LOF,

FOF, oplyser at folk ikke kommer til de åndelige arrangementer. Undervisning i filosofi, religion, historie, verdens åndshistorie er ikke interessant. Danskerne vil have sundhed. Det vælter ind til yoga, til mindfulness, til kursus i sund mad, alt hvad der har med kroppen at gøre. Men hvad har dette sundhedsræs givet os? Værtshuse uden røg, flødeskum uden fedt, sex uden kropskontakt, vin og øl uden alkohol. Når man følger Jesus, bevæger man sig altid i retning af mere liv. Det kan godt være at vi i folkekirken ikke er gode i øjeblikket til at holde på medlemmerne, men vi er gode er til langsomheden. Det handler om at gå op i kirken og tage langsomheden, roen, dybden

fra kirken med hjem i sit køkken, når man laver mad, i sin samtaler med andre mennesker. Og hvad kan man ellers hente i kirken? F.eks. et højt, poetisk, sprog. Vi er i folkekirken kongelige leverandører af højt sprog, høje tanker og en modig erkendelse af, at livet er både lidelse og fryd, smerte og lykke. Jesus sagde engang til en mand ved navn Levi. Følg mig. Og det er ikke ud af folkekirken. Men ind i kristendommens kolossale univers, hvor de mindste er de største, hvor de døde opstår, hvor de levende tør leve deres liv, hvor altid er mere end man kan sanse med sine fem sanser. Men i øjeblikket er der gået hul på et vandrør. Folk, der blev døbt i Faderen,

Sønnens og Helligåndens navn og i dåben fik deres territorium udvidet til at omfatte både himmel og jord, fosser ud af folkekirken. Vi er blevet en utæt kirke. Og hvad skal vi gøre? Skal vi ligesom Jesus stille os op på torve, i haller, og råbe. Følg Gud. Ja, det skal vi. Men det er ikke nok. Udmeldelserne af folkekirken er et symptom på, at Danmark er blevet åndeligt forarmet, at materialismen er ved at sejre, at logikken og fornuften er blevet vores nye guder. Og udmeldingerne af folkekirken vil ikke stoppe, før andre områder af vores tilværelse også får mere åndeligt fokus. Først når vi ser teatrene fulde igen og bibliotekernes bøger udlånes på fuld kraft

og forelæsningsne om filosofi og litteratur er fyldt op, vil vi kunne mærke at lækagen i folkekirken bliver mindre. Men hvordan skal det ske, hvis vi ikke har en masse folkekirkemedlemmer, der peger på andre værdier i tilværelsen end dem vi jager i øjeblikket. Så derfor denne opfordring til jer, der følger Kristus, Vi må være levende reklamesøjler for folkekirkens værdi. Ved at leve frejdigt og modigt, ved at turde løbe chancer med vores liv, ved at tale smukt og stort om tilværelsen og kunne se liv, hvor andre ser død og kunne se Jesus, hvor andre ser ingenting, lad os prøve ved det levende eksempel at vise, at folkekirken er guld værd for Danmarks fremtid. Vi får i

evangeliet i dag en hjertelig invitation til at rykke nærmere på Vorherre. ”Min ven, sæt dig højere op”. Gud erklærer os sin kærlighed ved at rykke os tættere på ham. Tiden er inde i dag til at give vores vaner, regler, forordninger, meninger, principper et service check for at se om de nu også tjener det dobbelt kærlighedsgud: elsk Gud og elsk din næste. Tiden er inde til at tage imod invitationen til at rykke os tættere på vores Frelser, når han lige nu siger til os: ”Min ven, sæt dig højere op”. Gud i vold. Amen.

